

Sygn. akt IV U 322/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Wojtczuk

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2018r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 14 marca 2018 r. (Nr (...))

w sprawie Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonej Z. K. przysługuje prawo do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 1 lutego 2018 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz ubezpieczonej Z. K. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 322/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 marca 2018 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. nr 237, poz. 1656) odmówił Z. K. prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych wskazując, że ubezpieczona do dnia 1 stycznia 2009 r. nie wykazała 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła Z. K. wnosząc o jej zmianę i przyznanie jej prawa do rekompensaty. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że przez cały okres zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. tj. od 17.07.1986 r. do 30.11.2001 r. pracowała w warunkach szczególnych oraz, że nie powinna ponosić negatywnych konsekwencji wadliwie wystawionych przez pracodawcę świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych (odwołanie k.1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k. 2).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona Z. K. na podstawie decyzji z dnia 1 lutego 2018 r. nabyła prawo do emerytury od dnia 18 stycznia 2018 r. na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja k. 5 akt emerytalnych).

Dnia 19 lutego 2018 r. Z. K. złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych (wniosek k. 7 akt emerytalnych).

Z. K. w okresie od 17 lipca 1986 r. do 30 listopada 2001 r. była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Spółka z o.o. (poprzednio (...) Zakład Produkcji (...) w S.).

Od dnia 17 lipca 1986 r. do dnia 9 sierpnia 1992 r. Z. K. pracowała na wydziale W-5 na stanowisku operatora obrabiarek przy szlifowaniu wyrobów i narzędzi metalowych (k. 1B akt osobowych). Ubezpieczona szlifowała detale metalowe do przedniego zawieszenia samochodów marki F. i P. tj. przy szlifowaniu piasty, zwrotnicy. Od dnia 10 sierpnia 1992 r. ubezpieczona została przeniesiona na stanowisko zgrzewacza (k. 30B akt osobowych) i pracowała na tym stanowisku do końca zatrudnienia tj. do 30 listopada 2001 r. (akta osobowe). Ubezpieczona na zgrzewarce stacjonarnej pracowała przy zgrzewaniu podzespołów do przedniego zawieszenia tj. wahacza górnego, wahacza dolnego, poprzeczki. Ubezpieczona pracując na stanowisku szlifierza, a następnie zgrzewacza swoją pracę wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (zeznania świadków: S. O. k. 14v-15, K. P. k. 15-15v, zeznania ubezpieczonej k. 15).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie obdarzonego przez Sąd wiarygodnością.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie Z. K. okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. nr 237, poz. 1656) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia.

Rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani do emerytury w warunkach szczególnych. Decyzją z dnia 1 lutego 2018 r. zostało jej przyznane prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym od dnia 18 stycznia 2018 r. na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ubezpieczona dnia 17.11.2014 r. składała wniosek o emeryturę pomostową, ale decyzją z dnia 18.12.2014 r. organ rentowy odmówił jej przyznania tego prawa. Jednocześnie w niniejszej decyzji organ rentowy uznał ubezpieczonej staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 6 lat i 23 dni zaliczając do tego stażu okres zatrudnienia od 17.07.1986 r. do 09.08.1992 r. w (...) Sp. z o.o. na stanowisku szlifierza (decyzja k. 41 za wnioskiem o prawo do emerytury pomostowej).

Kwestią sporną w okolicznościach niniejszej sprawy pozostawało ustalenie, czy ubezpieczona na dzień 1 stycznia 2009 r. legitymuje się stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w wymiarze 15

lat. Zebrany w sprawie materiał dowody w postaci dokumentów osobowych ubezpieczonego, dowodu z zeznań świadków: S. O. (k. 14v-15), K. P. (k. 15), dowodu z przesłuchania ubezpieczonego w charakterze strony (k. 15v) wykazał bezspornie, że ubezpieczona w okresie od 17.07.1986 r. do 09.08.1992 r. pracowała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku szlifierza przy szlifowaniu detali metalowych do piasty i zwrotnicy, a następnie od 10.08.1992 r. do 30.11.2001 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracowała na stacjonarnej zgrzewarce przy zgrzewaniu elementów wahacza górnego i dolnego oraz poprzeczki. Charakter pracy wykonywanej przez ubezpieczoną potwierdzili świadkowie wskazani powyżej, w tym S. O., który był mistrzem na wydziale wahacza –poprzeczki, na którym ubezpieczona pracowała jako zgrzewacz. Zeznania świadków i ubezpieczonej są spójne, logiczne i korespondują z dokumentacją pracowniczą. Sąd obdarzył powyższe dowody w całości wiarygodnością. Praca ubezpieczonej w okresie od 17.07.1986 r. do 09.08.1992 r. na stanowisku szlifierza metalowych detali stanowi pracę w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A, Dziale III, poz. 78 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983, nr 8, poz. 43) - szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne. Natomiast praca ubezpieczonej w okresie od 10.08.1992 r. do 30.11.2001 r. stanowi prace w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A, Dziale XIV, poz. 12 załącznika do wskazanego rozporządzenia - prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym. Zarządzenie nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego w załączniku nr 1 w Dziale III, poz. 78 w punkcie 6 wymienia stanowisko – szlifierz, natomiast w Dziale XIV poz. 12 w punkcie 13 wymienia stanowisko zgrzewacz.

Zaliczenie ubezpieczonej do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 17.07.1986 r. do 30.11.2001 r. po wyłączeniu dwóch dni urlopu bezpłatnego: 08.09.1990 r. i 29.12.1990 r. powoduje, że ubezpieczona spełnia przesłankę 15 lat pracy w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 2009 r., a tym samym spełnia wszystkie przesłanki do przyznania jej prawa do rekompensaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że Z. K. przysługuje prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 1 lutego 2018r.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z wynikiem procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.